

GUNITA IRBE

* *

Kāds manī
pludina krāsas...
Gudri.
Un nemanāmi.
Sirdī
dzīst plaisas.

Vēl vakar
es pelēka biju.
Klusa.
Šodien
visas krāsas
manī kļūst māsas.

Tūlīt
es došos ielās...
Kaut kas manī no tauriņa būs...
Jūs smaidot teiksiet -
tā tauriņu domas
krāsaini un viegli
pie ziediem plūst...

* *

Aust siltus tīklus
un pievilkt tevi sev ciešāk.
Aust siltus tīklus
un parunāt ar tevi tiešāk.
Aust siltus tīklus,
sagūstīt tevi un tomēr – ļaut brīvi.
Aust siltus tīklus
un zināt – mēs esam vēl dzīvi.

* *

Ieritinies naktī un sabužini
zem sasāpējušām domām zvaigznes.
Guli un ļauj, lai naktstauriņi
uz saviem spārniem
tavas bēdas aiznes.
Uzgriez modinātājpulksteni -
sauli - un esi mierā.
Tā zvanīs un modinās tevi
reiz kādā laimīgā dienā.

* *

Vārdu vējš.
Vai tas sasildīs manas rokas un sirdi?
Labāk lai klusums spējš!
Lai domas vien kā kamoli veļas silti.
Noskaņu mākoņi -
kā lakats ap pleciem man tinas.
Vārdi irst.
Bet domas kā dzīpari sienas.
Vārdi ir gudri -
tie zina, kā katru noskaņu sveikt.
Tomēr klusums ir īsts -
un spēj daudz vairāk dvēselei teikt.
Tāpēc ikreiz,
kad vārdu vējš noskaņu mākoņus dzenā,
es esmu klusa...
Lai pasaules klaigas pie manis nenāk!

* *

Pamani mani,
kad es starp ļaudīm
nemanāma esmu.
Nē... Labāk – jūti.
Pirms ieskaties acīs -
jūti - kāds tepat blakus
nes daļiņu tavas pasaules
savās krūtīs.
Tad... Visam notikt
„ārpus laika un telpas” -
ar sirdi bez skaņas
un mirklīti tavas elpas.

* *

Manī skan tavi soļi.
Tātad - tu nekur
nevari aiziet tā,
lai es tevi neatrastu.
Manī ir iesakņojusies tava balss.
Tātad - tu nekad
nevarēsi klusēt tā,
lai es tevi nedzirdētu.
Tavu acu atspulgs
manī ir dzidrs un rāms.
Tātad...

* *

Šodien tevi nokavēju.
Kur man rīt būs tikt?
Pāri tavai aiziešanai
ilgi snigt un snigt...
Rīt man tevi ceļā sastapt
tikai vientulībā.
Visu mūžu stigt līdz sāpēm
savā nolemtībā.

* *

Pienene - tava sirds.
Ir kāds, kurš tam tic.
Katrā ziedlapiņā
vējš brīvi,
bet līdz saknītēm
izšūpo dzīvi.

Cilvēku ēnas piestāj,
pārlido putnu un tauriņu ēnas -
kā gribētos vairāk par visu domas -
dziļas un lēnas...

Rūgtums?
Līdz saknītēm...rit cauri gadiem...
Bet varbūt tāpēc tai pietiek spēka
cilvēku bēdas un prieka asaras
savās saknītēs glabāt,
tad mierinātām un sargātām
ļauj tām atkal atgriezties mājās.

Pienene - tava sirds.
To redz.
Un tam tic.

* *

Mirkli pirms bezdibeņa
es tev vēl pastiepu pretī rokas.
Kādām stiprām saitēm
dzīve pie sevis sien...

Reiz tiekot svētītas visas mokas...
Kādās sapņu bezgalībās
piepildīta tikšanās tiek?

Kritiena neizbēgamība.
Vien mirklis pirms.
Tu klusē.
Bet mēs vēl satiksimies.

* *

Ar baltu sarmas zaru
Tev rakstu vēstuli garu...
Vēstulpapīrs - tuvums un tālums starp mums,
aploksne - tevi dodošais debesjums.

Kad lasīsi to,
pār tevi snigs visbaltākie sniegi -
kā gribētos, lai tev tajā stundā
ir silti un viegli...

Sarmotā klusumā
Tu meklēsi vārdus tam ceļam - uz manu pusi.
Es pasmaidīšu - atbilde - sniegpārslīņa -
Tavās skropstās vizuļos klusi.

* *

Vārdi aiznes mūs
tuvāk pie sevis...
Kāpēc es nedzirdu tevi?
Ar vārdiem,
kas šodien vairs nenožīmē neko,
aizaug ceļi.
Vārdi aiznes mūs
tuvāk pie sevis...
Es - tikai tālumam jūtu.
Kāds ko sacīs?
Ieskatos klusumam acīs.

* *

Savāda vasara...
Bezlietus vasara.
Sauca uz aizsauca līdz –
aizsauca sapņus
un dziesmas par vasaru,
vēlēja rudenī līt.

Lietus, kas šoruden,
vēji, kas šoruden,
vijas, mijas un sien,
ietin mani kā sapņu tīmeklī.
Putns vēl debesīs dzied.

Krāsojas kļavlapas.
Krītošas kļavlapas
sagriežas, pagriežas, krīt...
Griežas un sagriežas
virpulī tvīksmainā.
Mani grib aiznest
sev līdz.

Lietus kad līst...
Kad lietus līst aumaļām,
sapņi kā lāses viz.
leviz sirdī, dvēselē, apziņā.
Pasakā domas mīt.

Lietus kad līst
un sapņi viz dvēselē -
cerība sirdī mīt.

* *

Vai šajā dzīvē
vēl iespējams arī
mīlēt, vai tikai –
censties pagūt
un izturēt?
Dzīvot.
Mīlēt.
Pagūt.
Un - izturēt.

* *

Man bija reiz sapnis
par skaistu mīlestību...

Tajā būtu pārdomāts viss un glīts -
viens otra acu siltumu un smaidu
mēs nestu līdz'.

Kad, sadevušies rokās mēs ietu pa ielu -
cilvēki atskatītos
un smaidītu visu dienu.

Mēs paceltu acis, kur klusi blāv' debesis zilas -
un mums tiktu dāvātas
vēl baltākas ilgas...

Tā es sapņoju ilgi, līdz savos sapņos atradu sīvi.
Ko mēs iesāktu ar tik
saldu dzīvi?

Agri vai vēlu - viss pārvērstos sūrumā.
Tādu laimi var vienīgi
izsapņot mūža gājumā...

* *

No kādas savādas pasaules tu,
ja vieglu dzīvi ar pasaku jauc –
saplūsti kopā ar rasu
un saki, ka tas ir daudz;

...ja, ejot pa dzīvi,
smilgu par māsu sauc,
iebrien ziedošā pļavā
un māci cilvēkiem augt;

...ja savas dvēseles dziesmas
proti putniem lūgt,
rodi notis gan ziedos, gan sniegos,
un zini – tā cilvēks var laimīgs kļūt.

No kādas savādas pasaules tu?-
ļaudis brīnās un taujā.
Bet tu klusi meklē –
varbūt kādam šai pasaulē
ar tevi vienāda gaita...

* *

Rīts.
Ar putnu balsīm
un saules stariem.
Ar prieku sirdī
un vēju laivām
pie mākoņu krastiem.

Es neviļus iedomājos –
varbūt arī tu,
līdz ar sauli,
vēlies pie manis
ciemos nākt...

Es atvēršu logus un durvis.
un atvēršu sirdi mazliet...
Tik gaišā dienā, pasaulīt,
tu man to nedrīksti liegt.

* *

Todien,
kad steidzos pie tevis,
man bija vien smaids
un puķes, kas pļāvā zied.
Tu gaidīji mani,
bet vīlies tik ļoti..
Klusējot liki man citreiz tev
greznāku dāvanu sniegt.

- - - - -

Ikreiz, kad nejauši
tiekamies, tu jautā –
vai nevēlos atkal
pie tevis ciemos iet...
Es jau labprāt –
tikai zini – veikali
vienmēr būs ciet...